

G. S. Locke

NEON

VRAH,
KTĚRÝ
CHCE
ZÁŘIT

≡ KNIHA ZLIN

Neon

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

G. S. Locke
Neon – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

thrill

G. S. Locke

NEON

VRAH,
KTERÝ
CHCE
ZÁŘIT

Přeložila Anna Matoušková

**Na památku mé matky a jejích příbuzných,
kteří pocházejí z Black Country.**

Zíral na osamělý šálek kávy, nad kterým tu seděl už přes hodinu. Hrnek byl stále plný až po okraj.

Rameno mu sevřela pevná ruka a kůže jeho bundy zavržala. „Neobjednáš si radši nový? A horký?“

Vzhlédl, setkal se s Robertovým pohledem a trhl sebou. „Jasně,“ vydechl. „Promiň.“

Matt Jackson si po Pollyině smrti kromě jiného uvědomil jednu věc – nesnášel, když ho lidi litovali. Od pohřbu uplynulo sotva pár dní a Matt by odpřisáhl, že ho během něj kolegové od policie sledovali pohledem, v němž se mísil soucit a něco podobného opovržení. Především ten idiot Marcus Browne. Vrchní inspektor měl Pollyin případ na starost a právě byl pověřen i hlavním vyšetřováním případu „Neon“. V něm nahradil Jacksona a na detektiva měl už od samotného začátku dost spadeno. Je sice fakt, že v případech vražd jsou manželé obětí první podezřelí, ovšem za domněnku, že Jackson zabil svou ženu a jako zástěrku tak využil sérii podobně promyšlených vražd, by detektiv nejraději Brownea vlákal do temné uličky a tu jeho proklatou duši by z něj vymlátil.

„Dvojitý espresso, Andreo!“ křikl Roberto přes rameno. „Na účet podniku.“

Ruka mu stiskla rameno silněji.

„Jsi v pohodě, Matte?“

Došlo mu, že podobné otázky se pokládají zpravidla ze slušnosti, a tak se ani nesnažil o upřímnou odpověď. Nezřetelně něco zamumlal a jeho slova zanikla v okolních zvucích žvýkaných fazolí, napěňování mléka a záblescích naleštěného kovu. Náhle ho oslnilo světlo a zamrkal.

„To jsou ty první dny, kamaráde,“ pokračoval Roberto, „potřebuješ si odpočinout. Musíš se *vyspat*.“

Kéž by to šlo. Ve vzácných chvílích, kdy se v mysli nezabýval tím, jak to všechno bylo, skutečně usínal. Kéž by zasáhl osud a nějak zařídil, aby se už nikdy neprobudil.

Otevřely se dveře a dovnitř spolu s novými zákazníky vnikl závan chladného, vlhkého listopadového vzduchu. Ra-
chot a hluk. *Jak se vede sem, brý ráno tam.* Za to vytržení byl vděčný, a tak vyloudil mdlý úsměv. Tím po svém říkal: *Je mi fajn. Nemějte péči.*

S čerstvou kávou zpátky na stole se ještě jednou ponořil do bezútěšného světa ztráty a samoty. Jak dlouho by vydržel? Den, možná dva tři v kuse? K čertu s tím. Lepší se s tím porvat.

Sáhl si do zadní kapsy džínů a vytáhl z ní lístek, na který Kenny Flavell, jeden z jeho dlouhodobých informátorů, propiskou naškrábal číslo.

Nadechl se a číslice natukal do mobilu. Telefon na druhé straně dvakrát zazvonil.

„Tady John.“ Měníč hlasu vytvářel dojem zločince vymáhajícího výkupné jako v béčkovém akčním filmu z devadesátek.

To Jacksona vyděsilo, a tak rychle zavěsil a telefon se mu sesmýkl na umakartový stůl. Espresso vyšpláchlo přes okraj rovnou do podšálku. *Trapas.* Rozhlédl se kolem a utrousil omluvu směrem k těm, kteří by si jeho roztržitého počínání mohli všimnout. Což nebyl nikdo.

Klid, pomyslel si, *dýchej,* poradila by mu Polly. Na chvíli si představil její milý úsměv, plný tiché sebejistoty a neochvějné důvěry. Zatímco jiným se to nedařilo, ona ho dokázala uklidnit. To však neplatilo během posledního půlroku, kdy ho tížilo vyšetřování. Okradlo ho o spánek, který nahradila fanatická mánie. Celé dny a noci trávil před monitorem počítače, procházel fotky z místa činu, hledal shody, pídil se po sebemenších detailech. Ke své velké smůle se uzavřel přede všemi, kteří mu vstoupili do cesty, a choval

se k nim nepřátelsky, včetně své ženy. Prokrista, už tak to bylo strašné. Co se stalo pak, ho však k smrti děsilo po každém procitnutí. A co hůř, nevšiml si, že to hrozí.

Uvěřil odborným názorům, že sérioví vrazi se uchylují k určitým vzorcům chování a žijí podle nějakého daného zvráceného kódu. Vybírají si určité typy obětí, obvykle bezbranné ženy, ačkoliv to nemusí platit vždy. Pohybují se ve známém prostředí, v tomto případě po birminghamských ulicích. Toho hajzla, kterého se snažil dopadnout, vzrušovaly silné kariérní typy. Čím sebevědomější, tím přitažlivější. Tenhle vrah měl ryzí smysl pro dramatično, toužil vzbudit úžas a oslnit. Miloval umění, jestli se to tak dá nazvat. Jako nějaký vyšinutý Banksy přišel, vykonal a zmizel. A nikdo si ničeho nevšiml. Tím šokoval stejně jako způsobem, jímž vystavoval své odpudivé výjevy. Neon, jak mu tisk přezdíval, rád riskoval, pečlivě plánoval, byl vypočítavý a vzrušovalo ho ukazovat vlastní dílo na veřejnosti.

Jacksonovi vyschlo v ústech a zvedl se mu žaludek, když pomyslel na Vicky Wainwrightovou, Neonovu první oběť. Čerstvá absolventka práv z Durhamu se během rozlučky se svobodou někde ztratila svým přátelům. Tu noc začal platit letní čas. Vicky někdo vlákal do bytu blízko Mailboxu, obrovské krychlové stavby s nákupním centrem, kanceláři a byty sousedící s budovou BBC. Tam Vicky někdo uškrtl, aniž by si toho ostražina všimla.

První věc, které si při vstupu na místo činu Jackson všiml, byl vysoký bzučivý zvuk, jenž vzniká uvolňováním tepla rozpínajícího se a smršťujícího se plynu uvnitř skleněné neonové trubice. Dveřmi dokořán otevřených na balkon se klikatila změť kabelů připojených k transformátoru, který byl zapojený do elektrické sítě uvnitř obytné části a sytil řadu neonových nápisů.

Vickyino oblečené tělo bylo vystaveno venku na zahradním lehátku. Nebýt toho zápachu, člověk by si řekl, že jen

zrovna spí. Pach lidských těl po smrti Jackson znal až moc dobře.

Při bližším ohledání byly na jejím krku zřetelné stopy, které prozrazovaly, že ji vrah udusil škrtidlem, jímž jí zároveň zlomil jazyku. Následkem škrcení jí oblastí pod obočím a očními víčky prokvétaly drobné krevní výrony. Něco podobného vídával už dříve, ale ještě nespatriil tělo, které by bylo nasvícené jako pouťová atrakce. Působilo to na něj, jako by Vicky pohřbili do barevného skla. Telefonní síť na velitelství v Lloyd House se pod nápořem davu lidí, kteří volali policii, málem zhroutila.

Neonový nápis, který Vicky visel nad hlavou, představoval bizarní rudá ústa s vyplazeným jazykem. Ultrafialové záření v blikajících trubiciích bylo dostatečně silné na to, aby jí vypálilo sítnice a přes její rysy házelo umělé stíny. Na mysli mu vytanul přebal desky od Rolling Stones *Sticky Fingers*, které mělo podobný motiv.

Kvůli šoku zprvu nezaregistroval, že si neony k tomuhle „uměleckému dílu“ vrah zhotovuje sám doma. Vlastní výroby nebyl pouze nápis v klasickém stylu umístěný před jejím tělem, který na všechny, již neodvrátili zrak, křičel „Konec hry“. I když Jacksona přepadala úzkost a bylo mu z toho zle, stále doufal, že je nápis navede na nějakou stopu.

Vypátrali jeden londýnský podnik, který zkrachoval před deseti lety. Žádné účetnictví ani evidence. Analýza DNA se použít nedala, protože byt se pravidelně pronajímal, tudíž jim poskytl jen pestrout směs lidského genetického materiálu.

Když se za dva měsíce našla druhá oběť, zburcovala policii napříč West Midlands. Zastyděl se, když zazvonil telefon se zprávou, že vrah udeřil znovu, a jím projela vlna temného vzrušení. Zavěťřil čerstvou příležitost. Bylo to jasné jako fac-ka: čím více bude Neon zabíjet, tím větší šance, že ho dopadnou. I když zrovna před rodiči Vanessy Boothové se o tom zmiňovat nebude.

Vanessa se jakožto zástupkyně farmaceutické společnosti ze Salisbury účastnila ve městě konference. Jako předchozí oběť nebyla zdejší a stejně jako Vicky a další flamendři, kteří potácivě brázdí birminghamskou Broad Street, dost přebrala. Na to, jaká byla tu noc zima, se ani pořádně neoblékla. Jinak řečeno, pro totálního šílence představovala snadnou kořist.

Jackson vešel obrovitými dveřmi z bronzu do Hall of Memory na Centenary Square, již po rozsáhlé přestavbě zdejší části města nedávno znovuotevřeli. Naskytl se mu pohled, který ho oslnil tak, jako by zíral do slunce během zatmění. Vanessa spatřil u paty vyvýšeného pódia ve tvaru sarkofágu a památníku vojákům padlým ve světových válkách. V nemilosrdném kontrastu s neumytým oknem v zadní části budovy tam ležela uprostřed aranže mihotajícího se světla, zahalená jen v měňavých odstínech nachové, limetkově zelené a světle žluté. Modus operandi byl stejný. Prázdný pohled, mrtvolný odstín kůže a stupeň promodralosti prozrazovaly, že je po smrti již několik hodin, což představovalo zásadní rozdíl. Její tenoučké šaty, které měla předtím na sobě, ležely jen tak přehozené přes vitrítku ze skla a bronzu, v níž byly uloženy dvě úmrtní knihy. Vrchní technik vitrínu označil, protože se na ni promítal skoro metr široký a téměř sedmdesát centimetrů vysoký neonový nápis „Ježíš miluje“. *To už nemůže být dál od pravdy*, pomyslel si Jackson. Bylo to jak facka. Vztyčený prostředníček. *Do háje s vámi*. Atmosféra místa určeného k tiché pietě se změnila v nevkusnou náladu herny v přímořském letovisku na vrcholu sezony.

Obyčejně by za takových okolností vrah nějakou stopu zanechal, ne však Neon. Ten po sobě uměl zamést. Byl pořádný, pracoval čistě. *K čertu s ním*.

V březnu se objevila další oběť, Gina Jenková, novinářka celostátního bulvárního plátku. Jackson doufal, že tentokrát budou mít štěstí.

Gina v naději, že si udělá jméno a dostane se jí uznání v oboru, Neonův případ vyšetřovala na vlastní pěst. Strávila týden v Midlands a bohužel vyzvídala až moc na příliš mnoha místech. Její opuštěné auto se našlo nedaleko Smethwicku, zato její tělo objevili posazené obkročmo na obrovském, dvoumetrovém bronzovém býku, ikonickém díle před obchodním domem Bullring v samotném centru Birminghamu.

Vrchní inspektor tam stál ve forenzním úboru, s ústy dokorán a snažil se potlačit nutkání utéct. *Dobrý bože*, honilo se mu hlavou.

Ze všech stran se valilo světlo, lámalo se a odráželo od navštívených výkladních skříní obchodního domu. Byla to směsice volně rozmístěných retro filmových poutačů, v jednom svítil nápis „Někdo to rád horké“ a hlasitě bzučel a praskal. Jackson se cítil, jako by stál uprostřed sršního hnízda. Neon nebyl nijak cítit, přesto Jacksona uhodilo do nosu cosi nakyslého a odpudivého: strach.

Jeho mysl se zmocnila silná závrať. Musel se soustředit. V ústech mu vyschlo a lapal po dechu. Neustále mrkal a tou barevnou mlhou si prorazil cestu až k Gině, která ztělesňovala poctu lady Godivě. Její kůže byla pokryta spoustou třpytek duhových barev, jež ho oslňovaly jako na pouti. Sochu doplňoval nápis Ginina jména vyvedený v neonové růžové a zavěšený na býčím krku. Pokud Jackson někdy pochyboval o vrahových schopnostech plánovat, pronásledovat a unášet své oběti, byl vyveden z omylu.

A za rok poté přišla na řadu Polly. S tou Neon přímo zazářil.

Když si na to Jackson vzpomněl, obrátil se mu žaludek, a současně ho to pudilo k tomu, aby dotáhl do konce, co začal.

Nadskočil, když kdosi rozbil mlékovku. Znova vzal do ruky telefon a vytočil poslední číslo. Tentokrát vytrval. Byl nervózní. Ve střehu.

„Rád bych si objednal jídlo domů.“

„Z denního menu?“ Měníč hlasu mu šuměl v uších.

„Ano, prosím.“

„A znáte obchodní podmínky?“

„Ano.“

„V kolik?“

Zakašlal. „V deset večer.“

Dlouhá pauza.

„Je to problém?“

„Ne. Na jakou adresu?“

Uvedl jméno a číslo popisné domu v King's Heath, na předměstí vzdáleném osm kilometrů jižně od centra města.

„Příjezdová cesta je volná?“

„Ano. Nevchází se přímo z ulice, k domu se zajíždí po cestě.“

Na druhé straně kdosi souhlasně zabručel. „A jméno?“

„Matthew Jackson.“

„Popis?“

„Běloch, třicet osm let, skoro dva metry, osmdesát tři kilo, hnědé oči, hnědé vlnité vlasy, bledá pleť, plný spodní ret, jizva na levé tváři. Pošlu vám fotku.“

A je to. Dopil kávu a vstal. V zrcadlové stěně naproti si všiml svého ztrhaného odrazu. Hleděl na něj muž, kterého už nepoznával. A jen doufal, že zabiják, jehož si teď na sebe najal, nebude mít stejný problém.

Iris Palmerová žila v ulici, o které by politici řekli, že je to dokonalejší příklad multikulturalismu. Iris byla jiného názoru. V Edgbastonu by člověk narazil i na bohaté části, ona však žila v jedné z těch mizerných, kde se navzájem izolovaly etnické skupiny a ostatními opovrhovaly, nebo hůř, byli jim ukradení. Přistěhovalci z Karibiku, se kterými vyrostla, odešli a vystřídali je Asiaté. Ti nesnášeli Poláky. A Poláci zase Rumuny. Ona jakožto mladá běloška se sem vůbec nehodila. A to jí vyhovovalo. Nehledala si přátele.

Z horního okna svého bytu měla skromný výhled na říční kanál. V jeho hlubinách se odrážela temná a výhrůžně zamračená obloha. Realitní makléř, chlápek s kňouravými birminghamskými nosovkami, se dušoval, že pohled na vodu ocení. Blbec.

Popadla svou „šmírovací“ tašku, do níž si dnes dala vodítko pro psa, psací podložku, pepřový sprej a mapu Ordnance Survey, která zobrazovala cílovou oblast. Po špičkách seběhla schody a tiše vyklouzla z domu.

Chlad jí do obličeje vlepil ledovou facku. Naposledy se ohlédla, povzddechla si a vyrazila. Přála si, aby se cítila lépe. Poslední dobou toho moc nenaspala. Šaty na ní plandaly, bylo znát, že zhubla. Úplně ztratila chuť k jídlu, což nebylo normální. S úbytkem váhy se vypořádá. S nespavostí ne. Žena jako ona musela pohotově reagovat.

Toho rána zamířila ke garáži vtěsnané mezi bydlíště pana Mo a paní W. odněkud z východní Evropy. Anebo z Indie? Čert ví, odkud vlastně přišli. Typickým znakem zdejší architektury a lidí žijících v téhle části města bylo vecpat se, kam se dá.

Pár bot čouhajících zpod kufru rozhrkaného auta značky Vauxhall Cavalier z roku 1993 ji brzy ujistil o tom, že je v cíli.

Kopla do podrážky, kterou měla blíž. Za nohama se vysunul trup, následně paže a nakonec hlava ověšená umaštěnými černými kudrnami. Firma Brylcreem, vyrábějící pomádu na vlasy, by mohla být Keithu Parishovi vděčná, že ještě nezkrachovala, napadlo Iris.

„Zdárek, Iris.“

Nepoznala, jestli ji zdraví záměrně tak, jak se to dělá v Black Country, aby vzdal hold jejím kořenům, anebo jestli si z ní jen utahuje. Pozdrav mu neopětovala, přešla rovnou k věci. Pohled jí padl na malou bílou dodávku zaparkovanou nedaleko místa, kde se prováděla technická kontrola. Keith ji sledoval.

„Sakra, Iris, a jak to vysvětlím majiteli?“

„Že ji má za pár hodin zpátky.“

Keith si otřel své ušmudlané ruce do montérek a našpulil rty, jako by si to potřeboval ještě promyslet.

„Jsem poctivej byznysmen, nezahrávej si se mnou. Pořád mi dlužíš.“

Zmínka o dluhu ji popohnala. „Dojdu si pro klíče. Večer je máš zpátky.“

Za osm minut z místního rádia vyhrávala písnička od kapely Wolf Alice a ona už sjížděla předepsanou rychlostí po Hagley Road společně s těmi všemi pilnými lidskými včeličkami, jimž na konci každého měsíce jako kouzlem přistane na účtu výplata. Není nad to pracovat na sebe.

Když Alice nebo bůhví kdo zpívala o tom, jak se nudí k smrti, Iris zavibroval telefon. Během práce ji neustále někdo vyrušoval. Střídavě kontrolovala pravou a levou stranu – nemohla riskovat, že jí dá policie pokutu v „půjčeném“ voze. Mobil rychle vyndala a očima přelétla číslo. Lekla se tak, že by se v ní krve nadořezal. Vypnula rádio a hovor přijala.

„Iris?“

„Ano.“

„Tady Gudgeon.“

Věděla, o koho jde. Stále jí nešlo do hlavy, proč se primář onkologie nepředstavuje i s titulem, ale on na tom trval. „Zdravím, pane Gudgeone.“

„Mohla byste prosím přijít?“

„Kdy?“

„Stihla byste to do půl hodiny?“ Když vás chce vrchní mas-
tičkář vidět hned, nevěstí to nic dobrého.

Protočila panenky. Musela sebou hodit. Prozkoumat te-
rén. Ověřit, zda adresa, jak ji uvedl klient, přesně sedí.

„Iris, dostal jsem výsledky testu. Snad vám nemusím zdů-
razňovat, jak je důležité, abychom si promluvili. Vždycky
jsme si říkali věci na rovinu. Chápete, že?“

Chápala. „Jak dlouho ještě?“

„Prosím?“

„No na rovinu, jak říkáte.“

„Rád bych si o tom promluvil osobně.“

„Chci to vědět.“

„Iris...“

„Hned.“

Gudgeon si unaveně povzdychl. „Měsíc, možná dva. To
nedokážu přesně říct. Úmrtnost pacientů s osteosarkomem
se různí. Někteří mají větší štěstí.“

Zamyslela se. Skutečně existovala nějaká naděje? Jako by
jí někdo říkal: *Peníze, práce... na to všechno můžeš zapomenout.*

Pohlédla do zpětného zrcátka a dala blinkr směrem k ne-
mocnici.

„Za deset minut jsem tam.“

Muž z fotky může počkat.

Matt Jackson vystoupil na St. Paul's Square, vyhrnul si límec bundy a zatrásl se. Jak má prožít svých posledních dvanáct hodin života? Většina lidí by je strávila doma, až na to, že on už žádný domov neměl. Když se jeho dům stal místem činu, pronajal si jednopokojový byt v Jewellery Quarter. Potřeboval střechu nad hlavou, teplo, mít se kam vracet a ukrýt před světem. K tomu místu nechoval žádné city, ale bylo to tam lepší než si nechat venku umrznout zadek. Začne lahví skotské. Ta ho zahřeje a utlumí nervy, které by se později stejně ozvaly.

V deset dopoledne měly všechny hospody ještě zavřeno. Některé však fungovaly jako nonstop bistra a servírovaly snídaně. Do jednoho zapadl. Měli ho v oblíbenosti lidé z oddělení hospodářské kriminality. Sean, majitel, byl na objednávky alkoholu v nezvyklé denní době naopak zvyklý. Na nic se nevypytával.

„Jako obvykle?“ ujistil se Sean. Chlap jako hora s rukama velikosti pádel a téměř vyholenou hlavou vypadal spíš jako vyhazovač než hospodský.

„Dvakrát.“ Jackson vyloudil úsměv, po kterém ho rozbolela čelist. „Cítím se nějak...“ Jak vlastně? Nešťastně je slabé slovo.

„Nemusíš mi nic vysvětlovat...“ odvětil Sean a přinesl dvě lahve whisky Bell's. Jackson vytáhl tři dvacetilibrovky. „Drobný si nech.“ Tam, kam se chystal, je stejně nebude potřebovat. „Tak to ani náhodou, kamaráde,“ Sean vnořil své tlusté prsty do pokladny. „Na.“ Vrátil mu drobné a dodal: „Kup si zmrzku.“

Jackson vyloudil další úsměv. Poděkoval mu, sebral lahve, vsunul si je do podpaží a vlek se směrem k současněmu

pronájmu. Pil by tak dlouho, než by přišel jeho čas, ale zdálo se, že bude nakonec přece jen nejlepší, když zemře na místě, kde byl nejšťastnější s Polly.

Tradiční podniky obchodující se šperky, edwardiánská architektura, tvůrčí dílny, jež se vyrojily s rozvojem města, turisté, které sem nalákala umělecká atmosféra, co odlišovala Jewellery Quarter od zbytku města – to všechno ho míjelo. Jeho jediným záměrem bylo se opít a s trochou štěstí dosáhnout toho dokonale milosrdného stavu mezi zapomněním a naprostým útlumem.

Když vešel do bytu, zapnul topení a natáhl se na pohovku. Nalil si čtyři panáky a na ex je vypil. Žár, slad a rašelina. Když si znova naléval a chystal se zvednout další sklenici k ústům, zabzučel interkom. Jackson zaklel. Když to nevezme, třeba to dotyčný vzdá a odejde. Zhluboka se napil. Tentokrát zvuk interkomu doprovázel známý hlas.

„Sakra, Matte, otevři. Víím, že tam jsi. Zrovna jsem potkal Seana.“

Jackson zaúpěl, kopl do sebe obsah sklenky, zvedl se, přešel místnost a zmáčkl tlačítko pro vstup. Za pár vteřin se v obývací kuchyňském koutě zjevil Mick Cairns. Výraz v jeho úzké tváři Jacksonovi prozrazoval, jak se v něm kolega zklamal. Poznal mu to na očích, prohloubily se mu vrásky.

„Co je?“ uhodil na Cairnse Jackson. Odkdy pije jako amatér? Asi od té doby, co bouchne čtvrtinu lahve whisky ještě před jedenáctou.

„Tohle chlastání ti Polly nevrátí.“

„Nepotřebuju, abys mi sem chodil kázat.“ Popudlivá nálada se změnila v typickou opileckou útočnost.

„A taky ti to ani nevrátí...“ Mick si odkašlal, nemohl najít to pravé slovo.

„Můj šarm, myslíš?“

„Vlastní důstojnost, řekl bych. Ale nechci být patetický.“

Cairns usadil své kostnaté tělo do nejbližší židle. Dřív si toho Matt nevšiml, ale Mick se svými ostrými rysy vypadal jako nějaký hlodavec.

„Matte, děláme si o tebe starost.“

„Není třeba. Už jsem to vyřešil. Něco k pití?“

„Ne.“

„Nevadí, když si dám?“ Rukou už svíral hrdlo lahve. Cítil, že má zatemněnou mysl a zmítá jím sebelítost. Takže všechno, jak má být.

„Takhle vraha nechytíš.“

Nad tím se Jackson musel usmát. „Ty jsi asi zapomněl, že už ten případ nemám na starost.“

„Jenom formálně.“ Mick se natáhl pro bundu, vytáhl z ní flashku a položil ji mezi ně na konferenční stůl.

Jackson na ni zíral jako na tikající bombu. Znova vzhlédl.

Vrásky kolem Mickových očí se prohloubily. „Máš vůbec ponětí, jak riskuju? Mohli by mě vyhodit, zničit mi kariéru...“

„Ale o ženu nepříjdeš,“ opáčil Jackson sarkasticky.

„To je fakt,“ přisvědčil Mick a trochu ubral. „Řekl jsem ti, že teď žije s pojišťovákem?“

Jackson zašrouboval lahev skotské a k příteli, se kterým poslední dobou i pracoval, se naklonil. „Co je na té flashce?“

„Všechno, co bys měl vědět o Pollyině vraždě. Posmrtná zpráva, místo činu a poznámky k případu, výsledky svědků, podrobnosti z brífinků Marcuse Melehovna. V zásadě kompletní materiál.“

„Proboha, Micku, co s tím mám sakra dělat?“ Představa toho, že téměř jistě opět upadne do té prázdnoty, ho děsila víc než vyhlídka na kulku do hlavy.

„Zjistí, jestli nám něco neuniklo.“

Jackson naprázdno polkl, přisunul si k sobě whisky. Ruka se mu trásla. „To těžko. Marcus Browne hraje podle pravidel. Na všechno má směrnice.“

„Ne tak docela. Souhlasil přece s tvým návrhem nezveřejňovat podrobnosti k Pollyině vraždě, je to tak?“

Měl pravdu. Oficiální verze zněla, že došlo k loupeži, která skončila tragédií. Jeho nápad. Takhle z případu tisk nemohl udělat senzaci a přiživovat Neonovu marnivost. Jackson doufal, že tak vraha dopálí.

„Matte, jsme v koncích.“ Mick ztišil hlas. Takhle bylo těžší jeho naléhavé prosbě odolat.

„Hele, Micku, vážím si všeho, co jsi udělal. Pravda ale je, že se mě to týká tolik, že už postrádám veškerou *nutnou objektivitu*.“ Poslední slova vyložene vyplivl.

„Jak ti bude, až se v centru města objeví nějaká další nebožka jako součást letošní vánoční výzdoby?“

„Nic moc.“ Což nebyla pravda, protože už u toho nebude.

„Ty víš, že toho nenechá. Sotva začal.“

Jackson po něm vrhl smutný pohled. Mick se nepochybně mýlil. Pollyina vražda – panebože, nedokázal na to ani pomyslet – ukazovala na člověka se zálibou v černé magii. Neon slavil svůj triumf. Přinejmenším si to aspoň myslel.

„Dej tomu ještě šanci. Neonův případ znáš ze všech nejlíp. To, že teď nemáš případ Pollyiny vraždy na starost, je jen dočasná strategie.“ Mick pohlédl na stůl, kde si o pozornost stále nekompromisně říkala flashka. „Vím, že je to těžký, kamaráde.“

Těžký? To bylo slabé slovo. Cítil se vyřízený. Byl na dně.

Mick vstal. „Nechám ti to tady. Pokud se na to mrkneš, dobrá. Jestli ne, vyčítat ti to nebudu. Jedno si ale uvědom...“

„Co jako?“

„Šance, že Marcus Browne tenhle případ vyřeší, je asi taková, že já strávím noc v Bílým domě.“

„Chceš, abych to udělal pro tým?“

„Chci, abys to udělal pro Polly.“

Syčák jeden, pomyslel si Jackson.

Odmítnutí rozleptává duši stejně jako pocit viny. Člověk se jím v duchu užívá a zkálí i ty nejprostší radosti. Mohli si za to sami, že vraždil znova, protože nedocenili jeho jemnou práci a neprokázali mu respekt, který si zasloužil.

Čekal týdny, až se to objeví ve zprávách. Když ráno co ráno vstával, myslel si, že spatří titulky, články v novinách, uslyší střípky projevů, diskuze v rádiu nebo třeba debatu v parlamentu. A dočkal se? Kdepak. Parta tupců to je, většina z nich. To se honilo Garymu Fairweatherovi hlavou, když vstupoval do svého barevného chrámu.

Každá bíle omítnutá stěna mapovala jeho vývoj od zapáleného samouka po vycizelovaného znalce. (I začátečnické pokusy, které zanechal ve Vegas společně s těly.) Modely pro jeho odvážnější díla se tu před ním skvěly v kaleidoskopu oslňujících barev, doplněny útržkovitými hesly jako: „Smrt jí sluší“ a „Zři, co chceš zřít“. Zářily odstíny neonové zeleně a žlutě.

Když tak do toho ostrého světla upíral pohled, nemohl si vybavit, jak daleko se posunul od dob těch začátků, kdy mu zabralo týdny, než si dokázal osvojit základní dovednosti.

Pro své umění skutečně trpěl. Utržil řezné rány, spáleniny, na kůži mu naskákaly puchýře. Ale každé dílo se rodilo stejně. Na začátku skromný náčrt tužkou a vrchol vždy stejný – mrtvá žena, jejíž jméno prozářil světlem. Dá se snad z tohoto světa odejít lépe?

Vzpomněl si na ubohou malou Vicky. Možná byla chytrá, ale jak to, že tak naivní, zkrátka naprosto nemožná?

Jak přijela natěšená. Nejdřív se tvářila překvapeně, zmateně, a pak ucítila vzrušení a napětí. Její oči říkaly, že může přitvrdit. Proč ne, řekl si, a náhle si vybavil její tvář lemovanou loknami jahodové blond s náušnicemi, které by si

na sebe vzala spíš nějaká cikánka. Byla nametená, „aby si dodala odvahy“, trylkovala vzrušením, když větrila riziko, které považovala za součást hry. Jak usoudil z jejího vyděšeného výrazu, kdy si už příliš pozdě uvědomila nebezpečí, jež jí skutečně hrozilo, zřejmě toho nevybila dost.

Stejně to bylo i s vysportovanou Vanessou. To jí snad nikdo neřekl, že koktejly s vodkou opravdu nejsou tím nejlepším, jak zakončit večer? A to pracovala ve farmácii. (Tehdy to nevěděl, jen si o tom pak později přečetl.) *Každopádně*, droga, kterou si vybrala, byla společensky přijatelná. Kdo potřebuje heroin, když si můžete užít spoustu srandy jen s alkoholem?

Vybavil si, jak se s ní obzvlášť bavil. Zahrál si na samaritána, pomohl jí ze škarpy, do které se předtím vyzvracela. Nebylo to snadné, ne-li přímo nemožné, uchopit ji za část těla, která by neodkrývala vlhké, nahé maso. Stejně jako milá Vicky totiž i Vanessa razila styl oblékání, jenž nebral ohled na to, jestli člověk nenastydne. Bylo to trapné, jak oddané mu děkovala, až do chvíle, než udeřil a poznala krutou realitu. Zavřel oči a představil si její půvabnou srdčitou tvář, blondaté mikádo a ty vlahé, důvěřivé oči.

Ze zkušenosti věděl, že příprava na vraždu se nikdy odehrává tak, jak ji popisují odborníci. Nejde o boj, nebo útěk. Úlek přechází ve zděšení, které se stupňuje. Pomyšlení na ty poslední dokonalé chvíle, kdy Vanessino světlo vyhasínalo, až zhaslo úplně, mu působilo největší potěšení.

Nastal čas si naplánovat svůj nejnovější kus. Dokázalo ho to skutečně nakopnout, když mohl tvořit instalaci úplně od základu. Ze své bohaté sady si vzal tužku číslo 6B a zakousl se do jejího konce (ano, odporný zlozvyk, to věděl). Přišla jedinečná šance dostat z hlavy nápad, který už se mu rodil v mysli. Rozmáchl se paží a načrtl svou první čáru a oblouk. Po pár linkách přerušil práci, aby se znova zakousl do tužky. Tohle dílko udělá dojem. Ne, všechny ohromí. Tentokrát už ho nikdo nepřehlédne.

Žádná krev. Žádná pouta. Ani stopy tělních tekutin.

Než se Jackson do toho marastu pustil, zapnul si notebook, podíval se do spisu k případu, který u sebe načerno měl, a vrátil se na začátek vyšetřování. Pomohl si dvěma hrnký kávy, jež ho dobily energií, topení stáhl na nulu a najednou se cítil lépe. Střízlivěji, víc duchapřítomný. V těchhle vodách uměl chodit, znal to moc dobře. A nemá co ztratit.

Když systematicky prozkoumal materiál do sebemenšího detailu, potvrdilo se mu, co už doposud věděl: Neon nepřednostňoval u svých obětí určitý fyzický vzhled. Blondýna, bruneta, obarvená na rzz, při těle nebo štíhlá, malá či vysoká, s mateřským znaménkem nebo jizvou, ani jedno nehrálo roli. Pro všechny však platilo, že to byly úspěšné, nezavislé bělošky ve věku přes třicet.

Když si připomněl poslední tři místa činu, bylo mu jasné, že Neon nepanikařil. Na své umění byl hrdý. Dbal na to, aby po nástrojích, které ke svému řemeslu používal, ani škrtidle nezůstala žádná stopa. Tenhle chlápek se ve vyšetřování vyznal. Vybíral si veřejná prostranství, protože jeho DNA se pěkně zamíchala s genetickými stopami stovek jiných lidí.

Ale s Polly to podělal.

Jackson se rozvážně podíval na flashku, kterou mu tu nechal Mick. *Jen na to mrknu*, pomyslel si. *Jenom se do toho zas potřebuju dostat.*

A Neon byl prohnáný.

Birmingham byl sice kamerovým systémem prošpikovaný, ale na některé ulice či průchody se zapomínalo. Když se v nich opilec ztratil, a je jedno, jakého byl pohlaví, pak zmizel nadobro. Rozsáhlá rekonstrukce města a chaos, který způsobila, se vynalézavému vrahovi hodily. Policisté dokázali

Vicky Wainwrightovou vysledovat až poté, co prošli tuny videozáznamů. Pak se jim vypařila. U Vanessy soudili, že Neon k jejímu lapení použil tutéž taktiku – ujmout se opilé ženy je tak snadné, stejně jako jí nabídnout bezpečnou náruč před nástrahami ulice. Pár svědků uvedlo, že zahlédlo mužskou postavu středního vzrůstu oblečenou v mikině. Podezřelý před sebou té osudné noci na vozíku tlačil zhroucenou ženu směrem k Centenary Square. Zda šlo o Neona a jeho druhou oběť, bylo dost pravděpodobné. Stopa dobrá, avšak neprůkazná.

A pak tu byla vražda Giny Jenkové. Pro svou děsivou světelnou show si Neon už exponovanější místo vybrat nemohl. Zakomponoval do ní slavnou sochu býka, který je v Birminghamu známý jako strážce města a stojí u obchodního centra Bullring. A tentokrát Neon nelítostně využil zločinu jiného muže.

Jackson si prošel poznámky ještě jednou. O deset dní dříve jakýsi Damien Lee pod vlivem bacardi a piva sochu býka poškodil. Prozíravě mu došlo, že je místo obehnané promyšleným kamerovým systémem. Namířil na něj tedy ruční laser, aby svůj zločin zamaskoval.

Jak to u většiny podobných výtržníků bývá, ani Damien nepatřil zrovna mezi ty nejbystřejší. Lee už nedomyslel, že jeho nevzhledný obličej stačí před vyřazením z provozu zachytit kamera. Po předchozích dvou incidentech pětiletého býka kvůli opravám nechali odvézt, tentokrát ho však měli dát do pořádku na místě. Kolem dokola rozmístili velké zástěny a ty Neonovi následně poskytly dokonalou kamufláž k instalaci scény. Mohl tak nepozorovaně vystavit svůj výjev a zapojit světla pomocí přenosného generátoru. Žena, která měla nadcházejícího dne poškozenou sochu opravovat, utrpěla šok a museli ji odvézt do Nemocnice královny Alžběty, aby se z něho vzpamatovala. Tehdy vyvstala zásadní otázka: jak vrah dostal tělo na místo?

Pod Jacksonovým vedením policejní tým přišel na to, že v rušné nákupní části zametají ulice až sedmkrát denně a často se začíná v brzkých ranních hodinách. Zpočátku zjišťovali, jestli Neon nebyl jedním z uklízečů, a tak by se dostal k vozům, které by pomohly tělo přemístit. Výsledky zaměstnanců však zanechaly jen další otazníky. Objevila se ještě jiná zajímavá teorie: Neon se snadno přestrojil. Nebylo pochyb, že na sobě měl reflexní vestu, a vzhledem k tomu, jak hojně se ve městě staví, díky ní skvěle zapadl mezi lidi z technických služeb a nastrčil Jenkovou dovnitř.

Jackson se znova napil kávy, která byla studená jako vzduch za oknem.

V mysli byl Neon samotář, sadista, chlápek, kterému se nepostavil. Ale ačkoliv se svými oběťmi styk neměl, neznámalo to, že jeho zločiny postrádaly sexuální podtext. Skutečnost, že se pokaždé na místo činu dostal a pak zmizel jako duch, ukazovalo na někoho, kdo je neviditelný jako plyn v neonu, jež používal k vystavování svých obětí. Snadno se ztratil v davu.

To však nebylo vše a Jackson na tohle nikdy nezapomněl. Zavřel oči, promnul si víčka a snažil se, aby zahnal kaleidoskop bizarních obrázků, které se před ním zhmotňovaly.

Zhluboka se nadechl, snažil se uklidnit srdeční tep, vrátil se ještě jednou k faktům. Žádná z Neonových obětí na sobě neměla zranění po zápase, a to mohlo znamenat, že vrah byl také tak bezbranný, slabý a neškodný. Oběti smrtelné nebezpečí nepozorovaly až do chvíle, než bylo pozdě. To byla jeho teorie a nikdo mu ji nevyvrátil.

Ale co když se mýlil?

Jak moc dobře věděl, sérioví vrazi nepáchají zločiny pokaždé stejně. Mohly se změnit okolnosti, jak tomu bylo u Giny Jenkové, novinářky, která se nepohybovala v centru Birminghamu. Neon si ji ale našel i tak. Poté, co strávila odpoledne v Black Country Museum, zašla do hospody v Gornalu,

následně jedné v Tiptonu, proslulé díky mnoha věcem, včetně čepovaného vína a plateb v hotovosti. Naposledy ji viděli v hospodě v Oldbury. Jackson si dokázal představit, jak se dobře oblečené ženě z Londýna dostává jen úsečných pohledů a otázek: „Piješ vůbec?“, když se z místních snaží vytáhnout informace. To však jen v případě, že by nejdřív rozuměla, co jí vůbec říkají. Jackson se narodil v Pennu nedaleko Wolverhamptonu a i on měl potíže, když se ve zdejších končinách vyptával štamgastů. A ti si před policií zase navzájem kryli záda a byli podezřívaví, dokonce i v případě sériového vraha. Jestli někdo něco věděl, rozhodně nic neprozradil.

Naštěstí to nebyl případ řemeslníků, kteří pracovali ve světelném průmyslu. Z rozsáhlého vyšetřování vyšlo najevo, že Neon je v ohýbání trubiček učiněný maniak. Podle lidí z branže trvá osvojení takové dovednosti zpravidla osm let. Takže Neon je buď profesionál, nebo nesmírně nadaný amatér. To je mělo navést. Ale nenavedlo. Nevěděli kudy kam. Kromě toho přinesla velké zklamání i analýza, která na sklených trubičkách osvětlení nic neodhalila.

Další úroveň vyšetřování se týkala toho, jak Neon zachází s nástroji, jež k výkonu svého řemesla používá. Byl to muž pro svůj obor dobře vybavený. A rozhodně necestuje autobusem. Pravděpodobnější bylo, že řídí dodávku, což je horší. Pátrat mezi takovým množstvím vozidel bylo jako hledat jehlu v kupce sena. Ale hledali. Prošli všechny možné záběry z průmyslových kamer, do databází zadávali SPZ v naději, že najdou shodu. Bylo to k ničemu. Brodili se v ziskových datech ze stovek telefonních hovorů i od různých pomatenců. Čím více jich vyloučili, tím víc se jich rojilo, jako zombie ze seriálu *Živí mrtví*. Tlak z nejvyšších míst, netrpělivý místní poslanec, média a vyděšená veřejnost přiměli Jacksona i jeho tým pracovat bez odpočinku. Mezi oběťmi neodhalili sebemenší spojení ani náznak nějaké shody. Vypadalo to, že se proti nim všichni spikli, včetně

města s jeho zářivými světly a obchody, lidmi a anonymitou. Nálada mezi kolegy upadala.

Odvrátil pohled. Točil se v kruhu a věděl to. Dopoledne se přehouplo v odpoledne. Jen do toho, ať to má za sebou. Než ztratí odvalu, raději zvedl flashku a strčil ji do notebooku. Byl úplně strážlivý. A tak to má být, i když se necítil zrovna nejlépe.

Iris se cítila příšerně. S doktorem Gudgeonem strávila hodinu a pak dalších deset minut v lékárně kvůli lékům, které stejně nebyly na skladě. Teď seděla opět v autě a vjížděla na King's Heath. Dodávku vrátí pozdě. Po tom ránu, které prožila, už jí to bylo fuk.

Nebyla zrovna typ, který by věci moc řešil. Ohlížela se za svým životem střízlivýma očima umírajících. Tehdy se nebála toho chlapa, který se ji snažil zneužít v dětském domově, ani toho, pro něhož v dětství prodávala drogy. Strach v ní nevzbudila ani ta ženská, co se ji snažila (neúspěšně) přimět šlapat chodník, když jí nepřiznali sociální dávky. Práskači, zloději, sexuální násilníci ani drogoví baroni (spodina, nikdo z velkých mezinárodních hráčů) jí strach nenaháněli. Nezaklela se ani bezdomovectví. Složila hlavu kdekoliv, nebála se hladu ani ulic. Smiř se s tím, znělo její heslo. A to se jí dařilo. Byla na sebe hrdá, že měla schopnost přežít. Na druhou stranu si už vůbec nebyla jistá, jestli přežije to, co předvídal Gudgeon. To je ta ironie života.

Aby se Iris mohla lépe porozhlédnout, přeřadila na nižší rychlost. Dodávka zpomalila. *Pěkná čtvrt'*, pomyslela si Iris. Tradiční prodejny a kavárny jí propůjčovaly venkovský ráz. Ty charitativní už ne.

Podle mapy měl dům stát na půli cesty mezi King's Heath Central a Yardley Wood, poblíž Billesley Common. Otevřená krajina a divočina se jí zamlouvaly. Moc lidí sem nechodilo, a když už, bylo snadné předstírat, že jen venčíte psa.

Dodávku zaparkovala na širokém pruhu asi dvě stě metrů od udaného místa. Vytáhla psí vodítko, baseballovou čepici si stáhla hlouběji do čela, kolem krku si ovinula šálu, která jí zčásti zakrývala tvář, a pustila se loudavou chůzí po

ulici. Dům přesně odpovídal popisu – stál stranou. A co bylo ještě lepší, na konci příjezdové cesty, na svahu s velkými vzrostlými stromy po stranách. Soukromý pozemek. To bylo dobré znamení. A taky asi to jediné, co ji na tomhle kšeftu těšilo.

Bezpečnostní systém vypadal skutečně, nešlo jen o nastroženou atrapu. Technicky vzato ho mohla vyřadit z provozu, ale to by vyžadovalo čas a energii. Optimisticky vzato, pokud byl cíl na místě, pak nemusí řešit alarm. To však neplatilo pro kamery, to je jiná věc. Nejlépe by udělala, kdyby nejdřív vytrhala všechny dráty a kamery rozbila později. To všechno by ji ovšem jen zdrželo. Největší háček tkvěl v něčem jiném.

Jindy by normálně cíl sledovala, a to jí někdy zabralo dny. Většinou to byl muž a pěkný parchant – poznala jeho návyky a pojistila se, aby jí potenciální příbuzní či přátelé nevkráčeli do rány. Musela se přesvědčit, jestli dotyčný nemá velkého psa, který by ji mohl ohrozit. Ani jedno nepředstavovalo problém, zkrátka vždycky musela být připravená co nejlépe. Nebylo to snadné, když před sebou neviděla oběť z masa a kostí. Tentokrát měla práci odvést do deseti večer, času nebylo nazbyt. Tudíž mohla udělat chybu.

Přešla cestičku, otočila se na podpatku, jako by něco zapomněla, a pak se vrátila a zkusila to podruhé. Tentokrát si sedla na bobek a předstírala, že si zavazuje tkaničku. Tak získala dobrý výhled a mohla promyslet nejlepší způsob, jak se dostat dovnitř. Styl třicátých let, se třemi místnostmi v horním patře, třemi v přízemí, se dvorem... Vypadalo to, jako by tu žila rodina. Hm. Nejprve znejistěla, ale pak si vzpomněla na Gudgeona. Se vším všudy včetně ubytování a letů potřebovala půl milionu liber, a to rychle.

Přestala ho vnímat, když začal vysvětlovat, že se před podpisem plánu léčby vyplatí si jej dopodrobna prostudovat. Jakmile přešel k legislativě a záležitostem týkajícím se

lékařské etiky, málem se rozesmála. Etika jí byla ukradená. Teorie léčby nebo fakt, že „se přijímají jen pacienti se specifickým molekulárním profilem“, ať už to sakra znamenalo cokoliv, ji ani za mák nezajímaly. Potřebovala jen vědět, jestli to pomůže. *Prosím.* Zamíchal papíry na svém stole, cosi zamumlal a ona zaslechla něco jako „pokusný králík“. Ale mít sebemenší naději bylo lepší než nemít žádnou, pokud to znamenalo se navždy uzdravit. A věčnost bylo hodně času.

Kéž by měla prachy.

Možná by si měla navýšit sazby.

Ačkoliv dům stál na odlehlém místě, nemohla se do něj dostat hlavním vchodem, a to ani v deset večer. Na štěrkové příjezdové cestě by byla vidět, vstoupit bočním vchodem by bylo riskantní. Zbývala jediná možnost.

Iris vyskočila, kus ušla a zabočila vlevo, přímo na cestu, která se táhla podél hlavní budovy. To je ono, pomyslela si, a po tváři se jí rozlil úsměv.

Před ní se objevila vyklápěcí garážová vrata. Byla neproniknutelná a dveře vedle nich vypadaly podobně. Kolikrát už si lidé nechali záležet na vratech, ale na panty, které je držely na místě, už pozapomněli? A tyhle byly zničené. Jakmile se vláme dovnitř, dostane se k domu zezadu, nejspíš přes zahradu. A bude uvnitř. *Bum prásk.*

Mick měl pravdu. Když Jackson otevřel složku, zobrazily se mu stovky souborů. Aby kolega obstaral takový materiál, musel získat přístup k zabezpečenému notebooku Marcuse Brownea anebo se do něj nějak nabourat, což byla zatraceně nebezpečná hra. Buď byl Mick neobyčejně technicky zdatný, anebo naprostý blázen.

Jindy by Jackson přešel rovnou k fotkám z místa činu. Na to teď ale nebyl ještě připravený. Místo toho začal procházet spisy. Co stránka, to Browneův mylný úsudek.

Jackson zaregistroval, že se Browne dopouští klasické chyby. Ustrnul na dvou neotřesitelných faktech: vstup do rodinného domu byl beze stopy násilného vniknutí a na Pollyině těle nebyly nalezeny žádné známky zranění po sebeobraně. Jinak řečeno, Polly vrahovi důvěřovala, z čehož Browne vyvodil, že jím byl manžel. Browne ovšem netušil, že Polly lidem důvěřovala obecně. Byla ten typ. Laskavá a nenápadná, vždycky v druhých viděla jen to dobré. To byly její ctnosti, které tehdy Jacksona zachránily. Skutečnost, že jí ale také přivodily smrt a z něj udělaly podezřelého číslo jedna, mu způsobila záchvěv nenadálého vzteku. *Kéž by se víc vyznala. Kéž by ho poslouchala.* Mlhavě si vybavil, jak to ve vazbě líčí Browneovi. „Takže jste se v manželství hádali, Matte?“ vyzvídal. Jistěže se hádali, kruci. Snažil se vyšetřovat trojnásobnou vraždu, ze všech stran na něj tlačili a on byl u konce s dechem.

„Masturboval jsi nebo sis dopřával neobvyklé sexuální hrátky?“ Jackson věděl, kam tím Browne míří. Povaha Pollyiny smrti tuhle nedomrlou teorii podporovala. Střelil po něm neoblomným pohledem a popravdě odpověděl: „Ne.“

Nakonec ho zachránilo načasování, neprůstředné alibi a patolog. Když byla Polly zavražděna, snažil se upozornit

své nadřízené, mezi nimi i nadějného mladého asistenta kriminálního komisaře. Vysvětlil jim, že se ve vyšetřování nemůže hnout z místa. Kdyby to neudělal, Marcus Browne by ho nechal zašít, o tom nepochyboval. Není nad to zabásnout někoho z vlastních řad. Jen pomyslete, to uznání. A všichni věděli, co se policistům za mřížemi děje.

Jackson se podrbal na hlavě. Bílý šum. Dávná minulost. *Soustřed se.*

Potom, co Browne odvrátil pozornost od prvního podezřelého, se upnul na recidivisty. Vraha označil za samotáře, který není zdejší, ale „zná dobře okolí a za zločinem vyjždí“. Podle Brownea šlo o „člověka, jenž se snaží přitáhnout pozornost k sobě nebo místu, které považuje za domov“. Když si to Jackson přečetl, potutelně se ušklíbl. Tenhle chce upoutat pozornost jenom na sebe, ty troubo. Touží po obdivu. Je to doslova „showman“.

Jackson četl dál. „Existuje velká pravděpodobnost, že má Neon komplice, někoho, kdo přitáhne pozornost potenciální oběti a pomáhá s přemísťováním těla.“ To byla pro Jacksona novinka, a kromě toho se mu nějak nezdála. V jisté fázi vyšetřování Jackson sice taky uvažoval, jestli nemá Neon spojence v technických službách. Jak jinak by si mohl půjčit zametací vůz? Výsledky svědků nic neprokázaly, ale nebylo by od věci je zopakovat.

„Neon je typ vraha, který se potlouká po hernách a barech a platí si prostitutky.“ Jackson se zamyslel. V minulosti obětí se nenašlo nic, co by nasvědčovalo, že by měly s prostitucí něco společného, ačkoliv všechny ženy byly sexuálně aktivní. Další hádanka, kterou nemohli vyřešit. Nelze popřít, že profil vraha, jež Browne pracně sestavil, mohl kdysi sedět. Pollyina smrt však všechno změnila.

Jackson zvažněl, klikl na výpovědi svědků. Prosíval je, jako když daňový kontrolor zkoumá rozpočet ve snaze odhalit usvědčující stopy, které dokážou, že finanční ředitel